

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 27 maja 2021 roku, Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi, zasądził od pozwanej J. G. na rzecz (...) S.A. z siedzibą w B. kwotę 7.006,20 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 15 maja 2020 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 2.217 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Pozwana zaskarżyła wydane rozstrzygnięcie w całości zarzucając mu naruszenie następujących przepisów:

1) art. 10 w zw. z art. 101, art. 102 i art. 104 Prawa wekslowego, art. 720 i art. 359 k.c. w zw. z art. 3, art. 54 ust. 2 i art. 47 ustawy o kredycie konsumenckim, art. 58 § 1, 2 i 3 i art. 353¹ w zw. z art. 385¹ i art. 385² k.c., art. 353 i art. 354 w zw. z art. 720 k.c. oraz art. 316 § 1 k.p.c. z uwagi na:

(1) błędne pominięcie i nierozważenie roszczenia formułowanego w oparciu o weksel, mimo że powód dochodził zapłaty z uzupełnionego weksla in blanco o charakterze gwarancyjnym oraz treści deklaracji wekslowej;

(2) błędne przyjęcie, że powód uzupełnił weksel zgodnie z deklaracją wekslową co do zasądzonego roszczenia, podczas gdy:

(a) odsetki umowne i in. koszty są nienależne;

(b) zasądzenie powództwa z uwagi na wypowiedzenie umowy pożyczki chociaż jest ono nieskuteczne;

(c) pominięcie treści deklaracji wekslowej, wezwania do zapłaty i wypowiedzenia oraz daty wymagalności roszczenia wekslowego (płatności weksla);

(d) pominięcie sumy wpłat pozwanego i przyjęcie, że miał zadłużenie w chwili wezwania do zapłaty (i wypowiedzenia umowy).

2) art. 3, art. 5 pkt 7 i 12, art. 25 ust. 1 pkt 1, art. 54 ust. 1 i 2, art. 30 ust. 1 pkt 6 i 7 i art. 47 ustawy o kredycie konsumenckim w zw. z art. 353¹ i art. 353² k.c. w zw. z art. 720, art. 395 i art. 481 § 1 i 2 k.c., art. 385¹ - art. 385² k.c. w zw. z art. 316 § 1 k.p.c. oraz art. 321 § 1 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie z uwagi na brak skontrolowania z urzędu wadliwości umowy kredytowej — mimo że sąd stosuje prawo materialne z urzędu - w zakresie pkt 1.1, 1.2 i 1.4 i dopuszczenia naliczania odsetek od kredytowanych kosztów pożyczki, a wobec tego przyjęcie za zasadne zadłużenia podawanego przez powoda w zakresie odsetek i ich rozliczenia, chociaż wadliwość wynika z materiału sprawy.

3) art. 353¹ i art. 353² k.c. i art. 58 § 1 i 2 k.c. poprzez przyjęcie, że prowizja i opłata za Twój Pakiet są należne, podczas gdy wynikają z klauzul abuzywnych, a nadto nieważnych;

4) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na nieustaleniu:

(1) treści umowy pożyczki (pkt 1.1, 1.2 i 1.4) w zakresie naliczenia odsetek od kredytowanych kosztów;

(2) treści deklaracji wekslowej w zakresie przyczyn uzupełnienia weksla i treści umowy w zakresie przyczyn wypowiedzenia;

(3) treści wypowiedzenia umowy pożyczki, z którego wynikało, że w jego dacie weksel był już uzupełniony;

(4) wysokości spłat pozwanej na rzecz powoda na datę wezwania do zapłaty umowy pożyczki;

(5) ilości i wysokości rat pożyczki wymagalnych na chwilę wezwania do zapłaty i wypowiedzenia umowy pożyczki;

(6) kwoty zadłużenia wskazanej w wezwaniu do zapłaty i wskazanych w nim rat zdaniem powoda nieuregulowanych oraz ich wysokości;

(7) terminu płatności weksla przedstawionego w nin. sprawie;

5) art. 100 w zw. z art. 99 k.p.c. z uwagi na proporcjonalne rozliczenie kosztów procesu, podczas gdy należało zastosować art. 98 k.p.c. i w całości kosztami procesu obciążyć powoda.

Przy tak sformułowanych zarzutach skarżąca wniosła o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku w ten sposób, że oddala się powództwo w całości i zasądza się od powoda na rzecz pozwanej koszty procesu wedle norm przepisanych, w tym koszty zastępstwa procesowego wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w zapłacie od uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty;

2) zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu za instancję odwoławczą wedle norm przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w zapłacie od uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Na wstępie zaznaczyć należy, że przedmiotowa sprawa podlegała rozpoznaniu w trybie uproszczonym.

Wobec faktu, że ani w apelacji ani w odpowiedzi na apelację strony nie złożyły wniosku o przeprowadzenie rozprawy, Sąd Okręgowy uznając, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, rozpoznał apelację na posiedzeniu niejawnym (art. 374 k.p.c.).

Idąc dalej wskazać trzeba, że w myśl art. 505¹³ § 2 k.p.c., jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, to uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Wreszcie zaznaczyć trzeba, że apelacja w postępowaniu uproszczonym ma charakter ograniczony, a celem postępowania apelacyjnego nie jest tu ponowne rozpoznanie sprawy, ale wyłącznie kontrola wyroku wydanego przez sąd I instancji w ramach zarzutów podniesionych przez skarżącego. Innymi słowy mówiąc, apelacja ograniczona wiąże sąd odwoławczy, a zakres jego kompetencji kontrolnych jest zredukowany do tego, co zarzuci w apelacji skarżący. Wprowadzając apelację ograniczoną, ustawodawca jednocześnie określa zarzuty, jakimi może posługiwać się jej autor i zakazuje przytaczania dalszych zarzutów po upływie terminu do wniesienia apelacji – co w polskim porządku prawnym wynika z art. 505⁹ § 1¹ i 2 k.p.c. (tak w uzasadnieniu uchwały składu 7 sędziów SN z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC Nr 6 z 2008 r., poz. 55). Tym samym w ramach niniejszego uzasadnienia poprzestać należy jedynie na odniesieniu się do zarzutów apelacji, bez dokonywania analizy zgodności zaskarżonego rozstrzygnięcia z prawem w pozostałym zakresie.

Wywiedziona przez pozwaną apelacja zasługiwała na uwzględnienie, co skutkowało zmianą przedmiotowego rozstrzygnięcia na korzyść skarżącej, aczkolwiek z nieco innych przyczyn niż wskazano w apelacji.

Istota przedmiotowego sporu oscyluje wokół kwestii skuteczności wypowiedzenia umowy kredytu oraz wypełnienia weksla in blanco zgodnie z treścią deklaracji wekslowej.

W ocenie Sądu Okręgowego nie może budzić wątpliwości, że wynagrodzenie prowizyjne oraz opłata za Twój Pakiet nie stanowiły świadczeń, o których mowa w art. 385¹ § 1 zd. 2 k.c., a ponadto, że postanowienia umowne je określające pozostawały klauzulami umownymi, które należało ocenić jako abuzywne.

Przede wszystkim podkreślić należy, że powód w złożonym pozwie powołał się na zobowiązanie wekslowe pozwanej, które ma charakter abstrakcyjny. Zasada abstrakcyjności zobowiązania wekslowego ulega jednak poważnemu osłabieniu, jeżeli nastąpiło wydanie weksla in blanco o charakterze gwarancyjnym, a posiadaczem weksla jest pierwszy

wierzyciel (remitent). Wydanie weksla in blanco stwarza bowiem specjalny rodzaj zobowiązania wekslowego, który różni się znacznie od zobowiązania wynikłego z wydania całkowicie wypełnionego dokumentu wekslowego. Weksel in blanco jest ściśle związany z dodatkową umową, zwaną porozumieniem wekslowym, zawartą między wystawcą a remitentem. Dłużnik może wówczas bez ograniczeń powoływać się na zarzuty pozawekslowe, wynikające ze stosunku podstawowego (M. Czarnecki, L. Bagińska, Prawo wekslowe i czekowe. Komentarz, C.H. Beck, 2 wydanie, s. 44-45; A. Szpunar, Komentarz do prawa wekslowego i czekowego, Wyd. Prawnicze, 3 wydanie, s. 103).

Wystawienie i wydanie weksla stwarza domniemanie istnienia wierzytelności, która w ten sposób powstała. W konsekwencji, w procesie wekslowym dowód przeciwny, a więc nieistnienia wierzytelności zostaje przerzucony na dłużnika. Co do zasady to na stronie pozwanej spoczywa zatem w takim procesie obowiązek wykazania, że dochodzona na podstawie weksla należność nie istnieje bądź jest zasadna w innej wysokości (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 1967 r., III CZP 19/66, OSNCP 1968/79).

Gdy jednak sąd ma poważne wątpliwości co do zasadności roszczenia opartego na wekslu własnym, który służy zabezpieczeniu wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki, oraz gdy ten weksel własny początkowo został wystawiony przez wystawcę jako weksel in blanco, a następnie uzupełniony przez remitenta, sąd ten powinien z urzędu zbadać, czy postanowienia uzgodnione między stronami mają nieuczciwy charakter (por. m.in. wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 7 listopada 2019 r. C-419/18).

Taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie.

Zaznaczyć trzeba, że ani podniesienie zarzutów wekslowych przez pozwanego, ani badanie przez sąd z urzędu w procesie między przedsiębiorcą a konsumentem, czy postanowienia uzgodnione między stronami mają nieuczciwy charakter, a tym samym tzw. przeniesienie sporu na grunt stosunku podstawowego nie oznacza, że proces o zapłatę tego rodzaju weksla przestaje mieć charakter procesu wekslowego.

W rzeczywistości jest jednak tak, że odwołanie się do stosunku podstawowego prowadzi przede wszystkim do uwzględnienia tego stosunku w ramach oceny zasadności dochodzonego roszczenia wekslowego. Inaczej mówiąc, przedmiotem powództwa opartego na wekslu nie jest stosunek podstawowy, lecz zobowiązanie wekslowe, choć zarzuty oparte na stosunku podstawowym mogą służyć obronie pozwanego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 29 października 2020 r. w sprawie V CSK 575/18 i cytowane w nim orzecznictwo).

Łącząca strony postępowania umowa pożyczki przewidywała udzielenie pozwanej pożyczki w kwocie 4.250 zł, przy czym sumę, którą pozwana zobowiązała się spłacić określono na 9.864 zł. Poza faktycznie udzielonym na rzecz pożyczkobiorcy świadczeniem 4.250 zł, obejmowała ona również opłatę przygotowawczą - 129 zł, wynagrodzenie prowizyjne - 3.221 zł oraz wynagrodzenie z tytułu przyznania opcji Twój Pakiet - 900 zł i kapitałowe odsetki umowne ustalone według stałej stopy procentowej w wysokości 9,87% w skali roku.

Zarówno w literaturze, jak też praktyce orzeczniczej został ugruntowany pogląd, że głównymi świadczeniami stron w umowie pożyczki są: udostępnienie środków finansowych do korzystania drugiej stronie w określonej danym stosunkiem wysokości (w przypadku pożyczkodawcy) oraz ich zwrot (w przypadku pożyczkobiorcy). Umowa pożyczki może mieć charakter odpłatny lub nieodpłatny. Jeżeli więc umowę pożyczki zawarto pod tytułem odpłatnym, biorący jest zobowiązany do świadczenia tzw. odpłaty zgodnie z treścią czynności prawnej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 24 lutego 2005 r., VI ACA 744/2004).

Nie ulega przy tym wątpliwości, że to właśnie odsetki stanowią wynagrodzenie pożyczkodawcy za korzystanie przez kredytobiorcę z jego środków finansowych. Takie odsetki, stanowiące wynagrodzenie zostały zresztą przewidziane umową stron niniejszego procesu.

Umowa pożyczki, aby można było ją uznać za nienaruszającą zasad uczciwego obrotu, powinna też określać, które opłaty i prowizje stanowią zysk pożyczkodawcy, a które są pobierane na pokrycie konkretnych kosztów ponoszonych przez niego w związku z zawartą umową i jej obsługą. Trafne jest stanowisko (zob. m.in. wyrok Sądu Okręgowego

w Suwałkach z dnia 18 grudnia 2017 r. I Ca 452/17), że za niedozwolone klauzule umowne, w świetle art. 385¹ § 1 k.c., należy więc każdorazowo uznawać te postanowienia umowne, które pod postacią opłaty pobieranej formalnie na poczet pokrycia kosztów konkretnych czynności, w rzeczywistości stanowią dla pożyczkodawcy źródło dodatkowego zysku, ukryte przed konsumentem, pozwalając mu jednocześnie omijać przepisy dotyczące wysokości odsetek maksymalnych oraz niedopuszczalności kary umownej za niespełnienie świadczenia pieniężnego (art. 483 § 1 k.c.).

Takie świadczenie, choćby zostało nazwane wynagrodzeniem (provizją) nie stanowi świadczenia głównego stron (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 17 listopada 2011 r., III CSK 38/11, wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 30 września 2002 r., XVII Amc 47/01, wyrok Sądu Okręgowego w Suwałkach z dnia 18 grudnia 2017 r., I Ca 452/17).

Z uwagi na przewidzianą w art. 353¹ k.c. zasadę swobody umów nie można co prawda wyłączyć co do zasady prawa do obciążenia kredytobiorcy (pożyczkobiorcy) prowizją, w szczególności w sytuacji, gdy samo korzystanie przez kredytobiorcę z kapitału jest nieoprocentowane. Wysokość prowizji powinna zostać jednak określona w sposób nie powodujący nadmiernego obciążenia konsumenta pozaodsetkowymi kosztami związanymi z zawarciem umowy. Nadto powinna mieć uzasadnienie w nakładzie pracy (w tym związanego z ryzykiem niewykonania lub nienależytego wykonania umowy przez kredytobiorcę), w wydatkach na przygotowanie i realizację umowy, tak aby nie kreowała bezpodstawnego przysporzenia po stronie kredytodawcy.

Okoliczności te podlegają badaniu przez Sąd w sporze o zapłatę takich należności i to jak wyjaśniono powyżej z urzędu.

Niewątpliwym jest, że powód mógł zasadnie dochodzić od pozwanej spłaty kapitału pożyczki, kapitałowych odsetek umownych za czas korzystania z kapitału oraz opłaty przygotowawczej. Co do tych należności umowa stron nie narusza praw konsumenta. Niedozwolonymi klauzulami umownymi są z kolei regulacje umowne przewidujące prowizję oraz wynagrodzenie z tytułu przyznania Twój Pakiet. Mając na uwadze, że wynagrodzeniem za przygotowanie umowy i uruchomienie środków jest opłata przygotowawcza, a wynagrodzeniem za korzystanie z jego środków finansowych są odsetki umowne, to zastrzeżenie dalszego wynagrodzenia – prowizji za udzielenie pożyczki i z tytułu opcji Twój Pakiet, jako nieuzasadnione nakładem pracy i wydatkami, stanowią dla powoda dodatkowe nieuzasadnione źródło zysku, w rzeczywistości prowadząc do obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych.

Strona powodowa nie wykazała również, aby ich wysokość była efektem indywidualnych uzgodnień z pozwaną (nie świadczy o tym podpisanie wniosku, czy możliwość odstąpienia od umowy). Fakt udzielenia pożyczki stanowi oczywiście następstwo decyzji stron co do zawarcia tego rodzaju umowy, jednakże wynagrodzenie z tego tytułu, że do zawarcia umowy w ogóle doszło, jawi się jako nieuzasadnione, biorąc pod uwagę resztę opłat, które pożyczkobiorca pobrał w tytułu zawartej umowy. Brak tu jakiegokolwiek ekwiwalentności świadczeń. Ekwiwalentności takiej brak również w przypadku opłaty naliczonej tytułem przystąpienia pożyczkobiorcy do opcji Twój Pakiet. Dodatkowe uprawnienia określone w warunkach tej opcji należało jednoznacznie uznać za nieadekwatne do pobranej w zamian za nie opłaty wynoszącej aż 900 zł. Powód obciążając pozwaną jako konsumenta obowiązkiem zapłaty prowizji w wysokości niemal 76% udzielonego świadczenia i nie podając żadnych podstaw do jej wyliczenia, jak i obciążając ją opłatą z tytułu dodatkowych świadczeń, niewspółmierną do kosztów, jakie pożyczkodawca musiał ponieść w związku z ich dołączeniem do całości usług związanych z umową pożyczki, niejako nałożył cały ciężar i ryzyko związane z prowadzoną przez siebie działalnością na pozwaną.

Analizowane postanowienia umowy ukształtowały więc sytuację konsumenta w sposób naruszający równowagę obojga kontrahentów, z jednoczesnym uprzywilejowaniem strony powodowej jako podmiotu profesjonalnego, co powszechnie traktowane jest jako postępowanie naruszające dobre obyczaje w obrocie gospodarczym. W związku z tym należało je uznać za niedozwolone klauzule umowne.

Nie zasługuje na aprobatę pogląd powoda, że skoro koszty zawarcia umowy, którymi została obciążona pozwana, nie przekraczają wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu, obliczonych na podstawie art. 36a ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (dalej: u.k.k.), to nie mogą być uznane za abuzywne.

Brak przekroczenia przez pozaodsetkowe koszty kredytu limitu wynikającego ze wzoru matematycznego z art. 36a ust. 1 u.k.k., nie wyklucza oceny postanowień umownych je przewidujących w sytuacji, gdy nie są to jednoznacznie określone świadczenia główne, pod kątem ich abuzywności, a obowiązek dokonania tej oceny w procesie z udziałem konsumenta, jak wskazano wcześniej, spoczywa na sądzie orzekającym z urzędu. Przepis art. 36a ust. 1 u.k.k. nie wyłącza bowiem stosowania art. 385¹ k.c. Brak jest też relacji między tymi przepisami o charakterze przepis ogólny – przepis szczególny.

Art. 36a u.k.k. dotyczy wszelkich pozaodsetkowych kosztów kredytu, zarówno tych, które są sformułowanymi w sposób jednoznaczny świadczeniami głównymi, jak i tych, które charakteru takiego nie mają. Z kolei abuzywność dotyczy wyłączenie tych świadczeń, które nie są głównymi sformułowanymi w sposób jednoznaczny. Zestawienie powyższych przepisów wskazuje na to, że pozaodsetkowe koszty będące świadczeniami głównymi, nawet jeśli są sformułowane jednoznacznie, nie mogą przekroczyć wartości określonych w treści przepisu art. 36a ust. 1 u.k.k., z kolei jeśli takimi świadczeniami nie są, to nie tylko nie mogą przekroczyć limitu z art. 36a ust. 1 u.k.k., lecz również nie mogą stanowić rozwiązań ocenianych negatywnie z punktu widzenia art. 385¹ k.c. Podkreślić trzeba, że przepis art. 36a ust. 1 u.k.k., w swoim założeniu miał pozytywnie wpłynąć na sytuację konsumenta poprzez wprowadzenie rozwiązań polepszających ochronę jego interesów jako podmiotu mniej uprzywilejowanego w stosunku do pożyczkodawców, będących z reguły wysoce sprofesjonalizowanymi uczestnikami obrotu gospodarczego. Tymczasem pogląd prezentowany przez stronę powodową zmierzający do wyłączenia stosowania art. 385¹ k.c. w sytuacji, gdy koszty mieszczą się w określonym art. 36a limicie, prowadziłyby w gruncie rzeczy do sytuacji przeciwnej, a więc niezgodnej z pierwotną wolą ustawodawcy przy wprowadzeniu tej regulacji do krajowego porządku prawnego.

Zagadnienie to stanowiło przedmiot wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 26 marca 2020 r. w sprawie C-779/18. Trybunał uznał, że z zakresu stosowania dyrektywy 93/13 nie jest wyłączony warunek umowny, w którym ustala się całkowite pozaodsetkowe koszty kredytu z poszanowaniem maksymalnego pułapu przewidzianego w przepisie krajowym, niekoniecznie biorąc przy tym pod uwagę rzeczywiście ponoszone koszty.

Podsumowując, prowadzi to do uznania, że należne powodowi były kwoty z tytułu kapitału udzielonej pożyczki (4.250 zł) i opłaty przygotowawczej (129 zł), bez wynagrodzenia prowizyjnego i za opcję Twój Pakiet.

Stąd też należało przeliczyć wartość rat – w tym kapitału oraz odsetek należnych do zapłaty, a następnie ocenić, czy istniały podstawy do wypełnienia weksla. Przy uwzględnieniu wysokości pożyczki, tj. 4.250 zł, wartości oprocentowania 9,87%, opłaty przygotowawczej 129 zł i okresu kredytowania 36 miesięcy, przy jednoczesnym umownym postanowieniu, że raty są równe, spłata zobowiązania powinna zgodnie z umową następować w miesięcznych ratach w wysokości 140,46 zł począwszy od 14 kwietnia 2019 r.

Sam powód przyznaje, że pozwana w okresie do 23 stycznia 2020 roku spłaciła kwotę 2.741 złotych.

Na dzień wypełnienia weksla i wypowiedzenia umowy posiadała więc nadpłatę.

Zgodnie natomiast z umową, jej wypowiedzenie skutkujące wymagalnością całej kwoty zadłużenia było możliwe, gdy opóźnienie w płatności kwoty równej jednej racie przekroczy 30 dni, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty zaległość i w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania. Również zgodnie z deklaracją wekslową wypełnienie weksla było możliwe, gdy opóźnienie w płatności kwoty równej wartości jednej pełnej raty przekroczy 30 dni, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania.

Umowa nie została więc skutecznie wypowiedziana.

Wypełnienie weksla zostało przez powoda wywiedzione z faktu wypowiedzenia umowy pożyczki, a w konsekwencji postawienia całej wierzytelności wynikającej z tej umowy w stan wymagalności. Biorąc pod uwagę treść deklaracji wekslowej, w opisanej wyżej sytuacji mającej miejsce w niniejszej sprawie nie było zatem podstaw do wypełnienia weksla, a tym samym do dochodzenia roszczenia z weksla.

Z tej przyczyny powództwo, jako oparte na wekslu, powinno zostać oddalone w całości.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy uznał, że apelacja pozwanej jest zasadna i na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok.

Wskutek zmiany przedmiotowego rozstrzygnięcia koniecznym jednak było poczynienie zmian w orzeczeniu na korzyść pozwanej i zasądzenie na jej rzecz od przegrywającego powoda kosztów procesu w kwocie 1.800 zł, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c..

O kosztach postępowania apelacyjnego rozstrzygnięto w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, określoną w art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c.. Z tych też względów od powoda, który przegrał postępowanie apelacyjne w całości, na rzecz pozwanej zostały zasądzone koszty poniesione na wynagrodzenie pełnomocnika powoda ustalone na podstawie w zw. z § 10 ust. 1 pkt. 1 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. - Dz.U. z 2018 r., poz. 265).